

בש"פ 1095/20 - מרדכי כהן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1095/20

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

המבקש: מרדכי כהן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה להעברת מקום דיון
תגובת המשיבה לבקשה מיום 16.3.2020
הודעה מטעם המבקש מיום 18.3.2020

המבקש: בעצמו

בשם המשיבה: עו"ד אריה פטר

החלטה

1. לפניי בקשה שנייה של המבקש להעברת מקום דיון בת"פ (שלום טבריה) 42680-11-15 (להלן: ההליך) מבית משפט השלום בטבריה לבית משפט השלום בירושלים. ביום 28.1.2020 נדחתה על ידי השופט א' שטיין בקשה דומה קודמת של המבקש, במסגרת בש"פ 79/20 (להלן: הבקשה הקודמת). יוער כי קודם לכן, ביום 9.5.2018, דחה השופט י' אלרון בקשה אחרת של המבקש להעברת הדיון בהליך לאחד מבתי המשפט במחוז חיפה, וזאת במסגרת בש"פ 3030/18 (להלן: הבקשה האחרת).

בבקשה שלפניי חוזר המבקש על טענה שהעלה בבקשה הקודמת, לפיה מרבית העדים שבהליך מתגוררים באזור המרכז וירושלים ורק מיעוטם מתגורר באזור הצפון. על כך הוא מוסיף כי הוא מתגורר בירושלים ולטענתו הוא לוקה בבעיות רפואיות קשות שמקשות עליו לבצע פעולות בסיסיות. מכאן לגישתו מוצדק כי הדיון בהליך יתנהל בפני בית משפט השלום בירושלים. המבקש טוען בנוסף כי התובעת שהגישה בשנת 2015 את כתב האישום בעניינו מכהנת כיום

עמוד 1

כשופט בבית המשפט שבו מתנהל ההליך, ולפיכך הוא סבור שטעמים של מראית פני הצדק מחייבים את העברת ההליך למחוז שיפוט אחר. בימים 8.3.2020 ו-18.3.2020 הגיש המבקש הודעות נוספות בהן חזר על טענותיו. יצוין כי להודעה מיום 8.3.2020 צורפו מסמכים רפואיים המפרטים את מצבו הרפואי וביניהם גם המלצת רופא משפחה שלפיה על המבקש להימנע מנסיעה באוטובוס.

2. בהתאם להחלטתי מיום 17.2.2020, המשיבה הודיעה, בין היתר, כי היא מתנגדת להעברת מקום הדיון והיא עומדת על כך שבפועל מדובר בבקשה לעיון חוזר בהחלטה הדוחה את הבקשה הקודמת שאין אפשרות לערער עליה; כי הבקשה אינה עוסקת בנסיבות חדשות שהתגלו לאחר הגשת הבקשה הקודמת; כי האישורים הרפואיים שצירף המבקש אינם מבססים דרגת חומרה שעשויה להצדיק העברת מקום דיון; כי העובדה שהתובעת אשר הגישה את כתב האישום מכהנת כיום כשופטת בבית המשפט הדן בהליך אינה מקימה עילה לפסילת כלל השופטים במחוז; וכי המבקש לא צירף את עמדת המותב שדן בתיק לבקשתו להעברת מקום דיון.

3. בשים לב להוראת סעיף 78(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: החוק), הוריתי לצדדים להמציא את עמדת המותב שדן בהליך, וזו הוגשה לעיוני ביום 16.3.2020. המותב עמד על כך שהתקיימו לפניו שמונה דיונים, מתוכם נכח המבקש בשניים, וכי טרם התקיימו דיונים מהותיים בתיק למעט מתן שלוש החלטות הדוחות את טענת המבקש להיעדר סמכות מקומית. לגישת המותב, טענות המבקש לפגיעה במראית פני הצדק אינן מבוססות והוא ציין כי ספק אם יש במסמכים הרפואיים שהוצגו, כשלעצמם, משום עילה להעברת מקום הדיון. כמו כן, המותב הדגיש כי הביעכבר את עמדתו, ביחס לבקשה האחרת, שלפיה לא מתקיימת בנסיבות עילה להעברת מקום הדיון.

4. לאחר שעיינתי בבקשה, בעמדות הצדדים ובעמדת המותב הגעתי לכלל מסקנה כי בנסיבות העניין אין מקום להעביר את מקום הדיון בהליך למחוז שיפוט אחר.

הסמכות להעביר את מקום הדיון בהליך משפטי מסוים קבועה בסעיף 78 לחוק. סיפת סעיף 78(א) לחוק קובעת כי "לא תינתן הוראה לפי סעיף זה לאחר התחלת הדיון אלא בהסכמת השופט שהחל לדון בו". השתלשלות העניינים בהליך מלמדת כי הדיון בו התחיל, והדבר נקבע במפורש במסגרת החלטות בית משפט זה שניתנו בקשר לבקשה האחרת. בנסיבות אלה, נוכח העובדה שהמותב הדן בתיק לא הביע הסכמה להעברת ההליך, כנדרש בסעיף 78(א) לחוק - אין מקום להורות על העברת הדיון.

למעלה מן הצורך מצאתי להעיר כי איני רואה מקום להידרש שוב לטענות המבקש שנדחו בעבר בידי בית משפט זה. ממילא לא שוכנעתי כי בטענותי האחרות עלה בידו להראות שמאז הנוחות נוטה להעברת מקום הדיון, ודאי שלא ברמת מובהקות המצדיקה את העברת מקום הדיון (ראו: בש"א 7797/17 מדינת ישראל נ' ואן קול, פסקה 3 (9.11.2017) (להלן: עניין קול); בש"פ 1085/11 ספר נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (22.2.2011)). ועוד זאת: איני סבורה כי המבקש עמד בנטל הכבד שמוטל על בעל דין שמבקש להעביר הליך למחוז אחר, כך שערכאה שלמה נפסלת מלדון בעניינו (ראו: עניין קול, פסקה 3).

אשר על כן, הבקשה נדחת.

ניתנה היום, כ"גבאדרהתש"ף (19.3.2020).

ה נ ש י א ה
